

Fornøielse for ham ved at sætte sig ned, og han kan muligens ikke lægge sig ned, uden at lægge sig i et Morads, det bliver isaafald det Samme som Staastraffen. Herved faae vi imidlertid en Staastraf, som kan vare i indtil 10 Dage, og kan anvendes baade Dag og Nat. Altsaa med Hensyn til selve Straffen kan det ikke nytte, at det er en ustabelig Straf, naar den kan anvendes saaledes, at den ikke er ustabelig. Der er ikke i Loven nogen Garanti for, at der ikke vil blive aabnet Udgang til at anvende denne Straf saaledes, at det bliver en aabenbar stor Tortur, og den erede Ordfører kan ikke sikkre imod, at det bliver saaledes; thi det er ikke ham, der skal udføre denne Straf, og den høitærede Marineminister kan heller ikke sikkre os derimod, thi han kan ikke vide, hvorledes Ministre, der komme efter ham, ville stille sig til dette Spørgsmaal. Saaledes er Straffen her i Loven, jeg gaar nu over til at se, hvorledes Forholdet var i 1876—77; thi der er jo erede Medlemmer her, der finde en vis Fornøielse i bestandig at misforstaa dette, naturligvis fordi de enten ikke kjende eller have glemt, hvorledes Forholdet var i 1876—77. Naar de Herrer fortælle os, at vi dengang i Principet ere gaaede ind paa denne Straf, er det fuldstændig urigtigt. Der er ikke Noget, der ligner noget Nødtigt i en saadan Paastand. Det er ligesaa urigtigt, som naar den erede Ordfører igaar fortalte os, at det, som stod i Regjeringsforslaget for 1876—77, gik ud paa at indføre Bøiestrafen som ordinær Straf i Flaaden, og som ekstraordinær Straf i Hæren. Det er aldeles galt. Straffen staar fuldstændig ens i Flaaden og i Hæren, den staar lige ekstraordinær for begge. Derfor vil de Herrer ville se det oprindelige Lovforlags § 26 efter, ville de finde, at denne Straf kun kan idømmes, „naar i Felten og i Krigsskibe paa Logt Omstændighederne ikke tilstede Fuldbrydelsen af Arrestraffe for menige Krigsmænd“. Altsaa i begge Tilfælde er den Straf, som Krigsminister Raffner foreslog, betinget af, at Omstændighederne ikke tilstede Fuldbrydelsen af Arrestraffe. Den er altsaa en ekstraordinær Straf ved Hæren som ved Flaaden. Det er altsaa aldeles urigtigt, at den erede Ordfører har paastaet, at det var en ordinær Straf ved Flaaden. Saaledes forholder det sig. Det er Noget, som Enhver kan læse sig til i det Forslag, som ligger paa de Herrer's Plads. Men hele denne Straf, hvorledes stod den i 1876—77? Den stod for det Første ikke blandt de almindelige Straffe, det var en Undtagelsesstraf, den stod slet ikke regnet op imellem de almindelige Straffe. Det var dernæst en Straf, som ikke kunde ifjendes, hverken ved Dom eller arbitrært (Udførelse af Ordføreren (H. Holm)). Ja, naar det erede Medlem vil have Saalmodighed, skal han faae den Straf idømt, som staar i Loven. Altsaa, jeg gjentager min Paastand, den kunde

hverken idømmes ved Dom eller arbitrært. Forholdet var det, at denne Straf var, hvad der i det juridiske Sprog kaldes en subsidær Straf. Den var, hvad Lovens Motiver betegnende og korrekt kalde en Hjælpestraf, den var, hvad det erede Medlem for Stege (Vojens), som dengang havde Ordet, kaldte et Surrogat for Arrestraffen. Forholdet var det, at, naar der var idømt disse Arrestraffe, og Omstændighederne vare saadanne, at de ikke kunde egeføres, fordi der ingen Arrestlokaler var, navnlig i Felten og ombord paa Krigsskibe, saa stod det for den høieste Jurisdiktionschef til hans Naadighed at substituere istedetfor den Straf, der var idømt, Bøiestraf. Saaledes var Stillingen efter Regjeringsforslaget med Bøiestrafen tilføjet og Bøiestrafen tillands, og saaledes er Stillingen efter § 26 i det oprindelige Forslag. Det er altsaa Sagen, og de Herrer ville selvfølgelig se, at der ikke er Spor af Mening i den Paastand, at vi i Principet skulde være gaaede ind paa Noget, der har den mindste Lighed med det, de Herrer foreslaa, det er ikke Tilfældet. Den Straf, der var optagen i Lovforlaget i 1876—77, var en subsidær Straf, et rent Nødmiddel; men de Herrer have villet give os en almindelig, en ordinær Straf, en Straf, der ikke blot kan ifjendes ved Domstolene, men ogsaa kan ifjendes rent arbitrært. Det er en Straf, der ikke er begrændset til Krigstid, ikke begrændset til Flaaden paa Logt og ikke begrændset til, at der er nogen som helst Nødvendighed for dens Anvendelse, men den er stillet fuldstændig frit til de straffeidømmende Autoriteters Naadighed. Det er Sagen, det er Forstjellen. Derfor var der nogen Mening i, dengang vi stode paa det Standpunkt, at begrænse dette Straffeonde til de menige Krigsmænd, fordi dens Anvendelse var betinget af, at de faktisk Omstændigheder og de lokale Forhold krævede den, og der var da ingen stor Grund til at tage Hensyn til Officererne. Naar disse idømmes en Arrestraf vil der i Reglen altid være Arrestlokaler til at kunne egeføre den i, dem vil der ikke være noget Savn af. Men naar Forholdene nu have forandret sig, naar de Herrer nu ville have denne Straf som en almindelig Straf, saa siger jeg, ligesom det erede Medlem derovre paa den anden Side (Leth), lad os saa faae Officererne med, saa er der ingen som helst Grund til at gjøre Forstjel, hvorfor skulde Officererne ikke ogsaa i Bøien? Jeg siger, skal der være Gilde, saa lad der være Gilde. (Udførelse). Ja, det har jeg ikke Noget imod. Er det saaledes, som de Herrer sige, at denne Straf ikke har noget Uværdigt, ikke noget Forhaanende ved sig, nuvel, lad saa Officererne prøve den. Jeg vil altsaa selvfølgelig stemme imod, at denne Straf bliver indstrænket til de Menige, men jeg lægger ganske vist ikke nogen overbæren Vægt derpaa, thi det er ganske sikkert, at i Anvendelsen vil det ikke gjøre stor Forstjel. Det er Bøiestrafen, saa-